

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 551/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15CoP/41/2023 zo 4. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie vecí na ďalšie konanie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je v rozvodom konaní vedenom pred Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4P/48/2022, v rámci ktorého došlo k uzatvoreniu rodičovskej dohody týkajúcej sa styku otca s maloletými deťmi v rozsahu v páry týždeň v pondelok od 16.00 h do 19.00 h a od piatka 16.00 h do nedele do 16.00 h a v nepáry týždeň v stredu od 16.00 h do 19.00 h a v piatok od 16.00 h do 19.00 h. Táto dohoda bola podľa vyjadrenia sťažovateľky rešpektovaná, no napriek tomu manžel na pojednávaní 30. júna 2023 podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 4P/48/2022-223 z 30. júna 2023 (ďalej len „uznesenie súdu prvej inštancie“) tak,

že okrem totožnej úpravy styku na základe dohody rodičov spresnil podmienky prevzatia a odovzdania maloletých, upravil styk počas jarých, letných prázdnin, vianočných a veľkonočných prázdnin. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrh otca bol prípustný, má rovnaké rodičovské práva ako matka, mohol žiadať o rozšírenie styku a súd mohol o tom rozhodnúť aj *ex offo*. Vzhľadom na čas podania návrhu (jún) a rozhodnutie o ňom bude možné po uplynutí letných prázdnin posúdiť, či sa tento styk otca s deťmi osvedčil, alebo nie (bod 14 uznesenia súdu prvej inštancie). V konaní starostlivosti o maloletých súd nie je viazaný návrhom na vydanie neodkladného opatrenia ani v konaní vo veci samej, preto rozhodol nad rámec návrhu otca a upravil styk v záujme zachovania rovnosti rodičovských práv a v záujme predchádzania hrozby odcudzenia (bod 15 uznesenia súdu prvej inštancie).

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho potvrdil ako vecne správne. Záver okresného súdu týkajúci sa existencie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia považovala za krajne nepresvedčivý a nesprávny. Nebolo osvedčené, že by ona bránila styku otca s maloletými počas nadchádzajúcich letných prázdnin, keďže otec svoj pohľad na vec pred podaním návrhu ani len nekomunikoval. V odvolaní vyjadrila súhlas so stretávaním otca s maloletými počas letných prázdnin, avšak v kratších časových intervaloch 3 – 5 dní oproti tomu, ako rozhodol súd prvej inštancie. V rámci svojho odvolania predložila aj lekársku správu psychologičky, z ktorej malo vyplývať, že maloletej vyhovuje doteraz upravený styk a že preferuje byť viac s matkou. U maloletého, ktorý má 5 rokov, je len prirodzené, že je viac naviazaný na matku, preto vyjadrila presvedčenie, že v žiadnom prípade nevydrží bez matky viac ako víkend, čoho dôkazom má byť skutočnosť, že počas letných prázdnin otec doviezol maloletého k matke deň po odovzdaní. Na základe uvedeného bola toho názoru, že upravený styk sa neosvedčil. V tomto smere vytkla okresnému súdu aj to, že pred vydaním napadnutého uznesenia, ktorým rozšíril styk otca s maloletými, žiadnym spôsobom nezisťoval názor detí.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol, že právna úprava neodkladného opatrenia v Civilnom sporovom poriadku len demonštratívne vymenúva možné obsahy a druhy neodkladných opatrení, pričom Civilný mimosporový poriadok obsahuje len niektoré ustanovenia o neodkladných opatreniach, preto sa použijú všeobecné ustanovenia o neodkladných opatreniach aj pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach podľa Civilného sporového poriadku. Dal do pozornosti, že potreba zabezpečenia ochrany maloletého vyplýva zo zákona o rodine, pričom súd v takýchto prípadoch sleduje v zásade najmä záujem maloletého dieťaťa, zohľadňujúc vek, zdravotný stav, denný režim, školské a mimoškolské aktivity, ako aj doterajší citový vzťah dieťaťa k druhému rodičovi, rodinné pomery, vzdialenosť bydlísk rodičov, ekonomické pomery a časové možnosti rodičov (body 12 až 15 napadnutého uznesenia). Upozornil na povahu rozhodnutia, ktoré má dočasný charakter, pričom dočasná úprava pomerov pre účely neodkladného opatrenia nemusí byť nepochybne preukázaná, je len potrebné v takýchto prípadoch posúdiť, či touto zmenou úpravy pomerov nedochádza k zásahu do základných práv účastníkov konania nad nevyhnutnú mieru a či sleduje legitímny cieľ (body 16 a 17 napadnutého uznesenia). V ďalšom sa stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie a zdôraznil, že za danej situácie súd prvej inštancie sledoval primárne záujem maloletých detí s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona o rodine. V kontexte prípadu a obsahu spisu poukázal na to, že súd prvej inštancie viackrát pobádal rodičov k uzavretiu dohody, ktorej realizácia nebola naplnená, preto bolo namieste rozhodnúť

o nariadení neodkladného opatrenia (bod 18 napadnutého uznesenia). Podľa názoru krajského súdu sa súd prvej inštancie v celom rozsahu vysporiadal so všetkými skutkovými okolnosťami, na ktoré poukazoval jednak, otec ako aj sťažovateľka. Vyjadril tiež názor, že rozšírenie styku otca s maloletými napomáha ich rozvoju a budovaniu vzájomných vzťahov a vzorov, ktoré vzhľadom na dočasné zverenie maloletých do starostlivosti matky je vhodným nástrojom na vyváženie tohto postavenia matky (body 21 a 22 napadnutého uznesenia). Vychádzajúc z uvedeného, odvolanie matky vyhodnotil ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že krajský súd rozhodol v rozpore s § 325 ods. 1 CSP, keďže je zrejmé, že neexistuje žiadna potreba bezodkladne upraviť pomery, pretože tie už boli upravené rodičovskou dohodou schválenou na pojednávaní 24. januára 2023. Napadnuté uznesenie považuje za nelogické a krajne nepresvedčivé cez prizmu toho, že podľa jej názoru sudca súdu prvej inštancie bol zaujatý a nekonal nestranné. Poukazuje na závery uvedené v správe psychologičky, že maloletej vyhovuje doterajšia miera styku a že chce byť viac s matkou, podobne aj v prípade maloletého poukazuje na to, že preferuje byť s matkou. Neobvykle širokú mieru styku maloletých s otcom upravenú neodkladným opatrením považuje za rozpornú nielen s praxou v obvode krajského súdu, ale aj v rámci celej republiky. Za zásadnú chybu považuje skutočnosť, že súd nezisťoval názor maloletých detí, čím mal znemožniť realizáciu ich práv. Namieta aj nedostatočné a arbitrárne posúdenie jej argumentácie, ktoré jej nedalo ústavne konformné odpovede na jej výhrady. Podľa názoru sťažovateľky rozsah styku, jeho rozšírenie nezodpovedá kritériu nevyhnutnosti úpravy pomerov, preto je v rozpore so zmyslom inštitútu neodkladného opatrenia. Ako súčasť svojej argumentácie poukazuje na dosiaľ zverejnené a voľne dostupné rozhodnutia sudcu súdu prvej inštancie, pričom tvrdí, že nenašla žiadne neodkladné opatrenie vydané týmto sudcom, ktoré by tak široko upravovalo styk maloletého s rodičom. Krajskému súdu tiež vyčíta, že sa nezaoberal skutkovými dôvodmi prezentovanými v odvolaní, ktoré mali preukazovať nedostatok nestrannosti sudcu prvej inštancie. Vychádzajúc z uvedených výhrad, dospieva k záveru o neudržateľnosti záverov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia a tvrdí, že súdmi nariadené neodkladné opatrenie je excesívne.

6. Odôvodnenie poskytnuté krajským súdom je podľa názoru sťažovateľky arbitrárne, vydané v rozpore so skutkovým stavom, ktorý vyplýva z obsahu spisu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu spočívajúca v akceptácii rozhodnutia súdu prvej inštancie nad rámec návrhu (*ultra petitum*), excesívna úprava styku v porovnaní s praxou všeobecných súdov nad rámec nevyhnutnosti ako definičného znaku neodkladného opatrenia a nezisťovanie názoru detí. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd v napadnutom uznesení neposkytol na jej námietky relevantné odpovede.

III.1. K aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. V úvode tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval s prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti (udržateľnosť rozhodnutia všeobecného súdu o nariadení neodkladného opatrenia) za nevyhnutné vyjadriť sa k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci.

9. Ústavným súdom už bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“) k tomu pozri napr. rozhodnutia ESLP citované vo veciach sp. zn. IV. ÚS 213/2020 a IV. ÚS 165/2020], nie každým neodkladným opatrením sa rozhoduje o právach a záväzkoch občianskej povahy. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia, jeho cieľ, účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, § 84 – § 85).

10. V prejednávanej veci je predmetom konania vedeného pred všeobecnými súdmi rozhodovanie vo veci neodkladného opatrenia dotýkajúceho sa výkonu rodičovských práv, úpravy styku rodiča s dieťaťom, ktorému nebolo ani len dočasne zverené do starostlivosti v rámci konania o rozvod manželstva. Ide teda o oblasť upravenú normami rodinného práva, pričom predmetom meritórneho rozhodovania (rozvod manželstva) je obligatórne aj úprava styku s maloletými deťmi. V autonómnom ponímaní ide nepochybne o oblasť spadajúcu pod výraz práva a záväzky občianskej povahy.

11. Pokiaľ ide o druhú podmienku, ktorej splnenie sa vyžaduje pre aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednávaný prípad, ústavný súd konštatuje, že aj táto je v konkrétnych okolnostiach veci splnená. Neodkladné opatrenie má podľa názoru ústavného súdu priamy (aj keď len dočasný) dopad na občianske právo tvoriace predmet meritórneho (hlavného) konania. Neodkladné opatrenie plní primárne zabezpečovaciu funkciu vo vzťahu k predmetu prejednávanému v (prípadnom) hlavnom konaní (meritum veci). Požadovaným neodkladným opatrením sa otec maloletých domáhal dočasného rozšírenia styku s maloletými do rozhodnutia vo veci samej. Nariadenie neodkladného opatrenia preto zasahuje do postavenia sťažovateľky ako druhého rodiča. Za týchto okolností je na mieste uplatniť názor, podľa ktorého sa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach veci v konaní o neodkladnom opatrení aplikuje.

III.2. K namietanému zásahu do práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie:

12. Ústavný súd už niekoľkokrát deklaroval, že pristupuje k preskúmvaniu neodkladných opatrení veľmi zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie dochádza len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd

môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (pozri aj IV. ÚS 82/09).

13. Aj EŠLP pripúšťa, že vo výnimočných prípadoch, napríklad keď účinnosť neodkladného opatrenia závisí od rýchleho rozhodovacieho procesu, nemusí byť možné okamžite splniť všetky požiadavky čl. 6 dohovoru. Za nevyhnutnú a neodňateľnú záruku považuje nezávislosť a nestrannosť súdu. Pripúšťa však, že iné procesné záruky sa môžu uplatniť iba v rozsahu, ktorý je zlučiteľný s povahou a účelom neodkladného opatrenia. Preto je potrebné preukázať, že vzhľadom na účel konania o neodkladnom opatrení v danom prípade nie je možné uplatniť jednu alebo viac konkrétnych procesných záruk bez toho, aby došlo k neprimeranému narušeniu cieľa, ktorý sa sleduje neodkladným opatrením (Micallef proti Malte, rozsudok z 15. 10. 2009, § 86).

14. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite odôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každý argument, poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

15. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že krajský súd rozhodol v jej veci v rozpore s účelom a zmyslom neodkladného opatrenia, *ultra petitem*, pričom tiež tvrdí, že nerešpektuje jeho atribút nevyhnutnosti, a to v dvoch rovinách, jednak v rovine už existujúcej dohody o styku a jednak v rovine rozsahu, keďže pomerne široko rozširuje styk otca s maloletými.

16. Je pravdou, že základným predpokladom na nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obava, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené (§ 325 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Nevyhnutnou podmienkou na nariadenie neodkladného opatrenia je hodnoverné osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ako aj dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obavy z ohrozenia exekúcie (§ 326 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania meritórneho nároku môže navrhovateľ neodkladného opatrenia dosiahnuť najmä relevantnými skutkovými tvrdeniami, listinnými dôkaznými prostriedkami a kvalifikovanou právnou argumentáciou.

17. Podľa názoru ústavného súdu táto potreba v prípadoch rozhodovania o úprave styku rodičov s deťmi neodkladným opatrením je daná už samotným plynutím času v prípadoch, ak dieťa je zverené jednému z rodičov do starostlivosti, pričom druhý rodič sa domáha dočasnej úpravy styku s dieťaťom v rozsahu zodpovedajúcom jeho právam, zohľadňujúc všetky relevantné okolnosti prípadu. V posudzovanom prípade už súd prvej inštancie poukazoval na to, že potreba komplexnej

úpravy vyplynula z toho, že dohodou riešený styk nebol komplexný, ani v plnej miere rešpektovaný.

18. Ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky zohľadnil aj osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Zobral pritom do úvahy aj skutočnosť, že úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. S poukazom na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam Civilného sporového poriadku a Civilného mimosporového poriadku týkajúcim sa predpokladov vydania neodkladného opatrenia. Už citované závery krajského súdu nepovažuje za arbitrárne či svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, teda také, ktoré by mali za následok porušenie sťažovateľkiných práv podľa ústavy či dohovoru.

19. Pokiaľ sťažovateľka namietala skutočnosť, že v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia súd nezisťoval názor maloletých detí (vo veku 7 a 5 rokov), ústavný súd konštatuje, že pre účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení to nebolo ani potrebné, a to vzhľadom na vek maloletých detí, ako aj vzhľadom na formu rozhodovania, a k tomu prislúchajúci priestorový a časový rámec takéhoto rozhodovania (o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia).

20. Sťažovateľka tiež namietala, že súd konal *ultra petitem*, teda nad rámec návrhu otca na úpravu styku, pričom krajský súd v uvedenom nevzhladol pochybenie. Ústavný súd v súlade s okresným súdom a krajským súdom opätovne poukazuje na charakter upravovaných právnych vzťahov (výkon rodičovských práv vo vzťahu k maloletým), v rámci ktorých súdy nie sú viazané návrhom ako v „bežnom“ civilnom konaní, ale *ex officio* sledujú najlepší záujem dieťaťa. Vychádzajúc z uvedeného, konštatuje, že pokiaľ všeobecné súdy dospeli k záveru, že je potrebné upraviť styk maloletých s rodičom, ktorému výchova detí nebola zverená, nad rámec súdom schválenej dohody, komplexne jeho rozšírením, a to do času rozhodnutia vo veci samej, kde už bude styk rodičov s maloletými upravený natrvalo (do ďalšej relevantnej zmeny pomerov), tieto konali v rámci svojej právomoci v súlade s označenými právami sťažovateľky.

21. Pokiaľ sťažovateľka videla exces v rozsahu upraveného styku neodkladným opatrením, ústavný súd tu poukazuje na skutočnosť, že obaja rodičia majú rovnaké rodičovské práva a ich postavenie je rovné, podobne deti majú právo tráviť čas podľa možnosti s oboma rodičmi, pričom je potrebné mať na zreteli skutočnosť, že maloleté deti boli zverené do starostlivosti sťažovateľke, z čoho vyplýva, že väčšinu času trávia s matkou. Uvedené je potrebné a vhodné v rámci možností a okolností veci kompenzovať úpravou styku s druhým rodičom, čím sa zabezpečí plnohodnotná výchova detí oboma rodičmi a zároveň sa realizuje právo detí poznať svojich rodičov a na ich starostlivosť.

22. Zo všetkých uvedených dôvodov je argumentácia sťažovateľky vo vzťahu k ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nedôvodná, keďže neuviedla žiadne relevantné alebo zásadné argumenty, ktoré by spochybnili vecnú správnosť napadnutého uznesenia, ktoré je aj riadne odôvodnené.

23. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v napadnutom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal otázkou splnenia podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia s prihliadnutím na špecifické okolnosti predmetu rozhodovania. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajský súd pri rozhodovaní aplikoval. Postup krajského súdu pri preskúmaní odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a teda nedošlo ním k porušeniu sťažovateľkou označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

24. Na podklade uvedených skutočností je napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, podľa ústavného súdu ústavne udržateľné. Námietky sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu nesignalizujú takú príčinnú súvislosť medzi nimi a sťažovateľkou označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol v celom rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

III.3. K namietanému zásahu do práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru:

26. Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva sťažovateľky na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, záver o ústavnej udržateľnosti súdneho rozhodnutia z procesného hľadiska a vecného hľadiska bráni prijatiu možného záveru o prípadnom porušení týchto jej práv hmotnej povahy. Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol v celom rozsahu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu